

D E E L 5

O V E R D E S A C R A M E N T E N

Over de noodzakelijkheid van de sacramenten.

De sacramenten werden ingesteld, opdat wij ons geloof zowel voor God als ook voor de mensen belijden. Voor God, in zoverre daardoor ons geloof in de waarheid Gods versterkt wordt. De Heere weet, dat het vanwege de onwetendheid van ons vlees nuttig is als de verhevene en hemelse verborgenheden in de gedaante van voor de zinnen waarneembare werkelijkheden ons worden voorgesteld. Niet dat de bovennatuurlijke werkelijkheid in de natuur van de dingen, die ons in de sacramenten aangereikt worden, zou liggen. Het is het Woord van de Heere dat ze een zodanig betekenis verleent. De belofte, die in het Woord is vervat, gaat steeds vooraf. Het zichtbare teken is er aan toegevoegd om deze belofte te bevestigen en te verzegelen, want de Heere ziet, dat onze armzalige krachten dit nodig hebben. Ons geloof is zo klein en zwak, dat het, als het niet aan alle kanten ondersteund en met alle middelen versterkt wordt, meteen geheel geschokt wordt en wankelt.

Ook voor de mensen dienen de sacramenten de geloofsbeoefening, namelijk dan, als het geloof zich in een openbare belijdenis bekend maakt en daardoor opgewekt wordt om des Heeren lof te prijzen.

Wat een sacrament is.

Een sacrament is een uiterlijk teken, waardoor de Heere ons Zijn welbehagen betoont en betuigt, ten einde de zwakheid van ons geloof te helpen.

Of korter en duidelijker: een sacrament is een getuigenis van Gods genade, dat zich door een uiterlijk teken bekend maakt.

De Christelijke Kerk kent slechts twee sacramenten: de Doop en het Avondmaal.

De Doop.

De Doop werd ons door God gegeven om daardoor in de eerste plaats ons geloof in Hem en ten tweede onze belijdenis voor de mensen te dienen.

Het geloof ziet op de belofte, door welke de barmhartige Vader ons de gemeenschap met Christus aanbiedt, opdat wij met Hem verenigd, aan Zijn volheid deel hebben.

In het bijzonder heeft de Doop tweeërlei betekenis: de reiniging, die wij door het bloed van Christus verkrijgen, en de overwinning van ons vlees, die wij door Zijn dood hebben ontvangen.

De Heere heeft geboden, dat de Zijnen gedoopt zouden worden

tot vergeving der zonden (Matth. 28:19 en Hand. 2:38). En de heilige Paulus leert, dat Christus, Die de Bruidegom is van de Kerk, haar door het woord des levens heiligt en door de waterdoop reinigt. Verder zegt hij, dat wij in de dood van Christus gedoopt zijn om in Hem begraven, in een nieuw leven te wandelen (Rom. 6:3 en 4).

Dat betekent echter niet dat het water oorzaak of zelfs maar een hulpmiddel van de reiniging en wedergeboorte zou zijn, maar alleen, dat in dit sacrament het bewustzijn van deze gaven wordt ontvangen. Het openbaart, dat wij hetgeen waarvan wij geloven, dat de Heere ons heeft geschonken, zeker verkrijgen en zullen ontvangen, hetzij wij van deze gaven nu voor de eerste keer vernemen of dat wij ze reeds kenden en er nog meer van verzekerd worden.

De Doop dient voorts de belijdenis voor de mensen, want ze is een zichtbaar teken, waardoor wij in het openbaar onze wil belijden om tot het volk van God gerekend te worden, om God in gemeenschap met alle gelovigen in dezelfde Godsdienst te vereren.

Daar het verbond des Heeren voor allen door de Doop met ons gesloten wordt, dopen wij met een goed recht ook onze kinderen. Want zij hebben deel aan het eeuwig verbond, ,waardoor de Heere belooft, dat Hij niet alleen ónze God, maar ook die van onze kinderen en kleinkinderen zal zijn (Gen. 17:6 e.v).

Het Avondmaal.

De belofte die met het Avondmaal is verbonden, verkondigt zo duidelijk als mogelijk is, waarom het is ingesteld en waartoe het zou bestemd zijn. Deze verborgenheid geeft ons de zekerheid, dat het lichaam van de Heere eenmaal voor ons werd overgegeven en dat Hij thans en voor alle tijden de onze is, en dat het bloed van de Heere eens voor ons werd vergoten, zodat het voor altijd het onze is.

De zichtbare tekenen van deze verborgenheid zijn brood en wijn: onder beide biedt de Heere ons de ware gemeenschap met Zijn lichaam en Zijn bloed aan. Deze gemeenschap is van geestelijke aard, en daaraan voldoet de band van de Heilige Geest. Zij (deze gemeenschap) eist niet de werkelijke aanwezigheid van Zijn lichaam in de gedaante van brood, noch van Zijn bloed in dat van de wijn. Want hoewel Christus, Die naar de hemel is opgevaren, deze aardse woonplaats, waarin wij nog pelgrims zijn, heeft verlaten, kan toch geen afstand Zijn macht verbreken, waardoor Hij de Zijnen met Zichzelf versterkt, en waardoor Hij ze, hoewel zij van Hem verwijderd zijn, op een zichtbare wijze met Zijn gemeenschap bedeeft.

De Heere geeft ons in het Avondmaal een openbaar onderwijs zoals wij het nodig hebben om zonder enige twijfel ervan verzekerd te zijn, dat Christus met de volheid van Zijn gaven in het avondmaal niet minder bij ons tegenwoordig is, dan wanneer wij Hem met onze ogen zouden zien en met onze handen aanraken.

Christus' macht en werkzame tegenwoordigheid bewerken bij het Avondmaal in ons niet slechts het vaste vertrouwen op het eeuwige leven, maar ook de zekerheid, dat ons vlees onsterfelijk is. Want

het wordt nu reeds door Zijn onsterfelijk vlees bezielde en heeft enigermate deel aan Zijn onsterfelijkheid.

Lichaam en bloed zijn derhalve in de gedaante van brood en wijn afgebeeld, opdat wij niet alleen verstaan, dat zij voor ons zijn, maar nog meer, dat zij ons leven en dagelijks voedsel betekenen.

Wanneer wij dus het brood aanschouwen, dat aan het lichaam van Christus gewijd is, dan moeten wij onmiddellijk de gelijkenis erkennen, namelijk, zoals brood het leven van ons lichaam sterkt en onderhoudt, zo is het lichaam van Christus voedsel voor en bewaring van ons leven. En wanneer wij ons als een teken van het bloed gegeven wordt, dan moeten wij eveneens bedenken, dat wij door het bloed van Christus geestelijk dezelfde weldaden ontvangen, die de wijn aan het lichaam mededeelt.

Deze verborgenheid leert ons, hoe grootmoedig God Zich jegens ons betoont, maar zij vermaant ons tegelijkertijd, niet ondankbaar tegenover zulk een openbare goedheid te zijn, maar haar naar behoren te prijzen en dankend te gedenken.

Tenslotte worden wij door dit sacrament opgeroepen, om ons met elkaar tot één gemeenschap samen te voegen, waarbij de personen, evenals de leden van een lichaam onderling verbonden zijn, één geheel vormen. Geen sterker aansporing kon ons worden gegeven om onder ons de liefde tot elkaar te doen ontsteken en ontvlammen, dan als Christus, terwijl Hij Zich aan ons geeft, door Zijn voorbeeld ons aanmaant, ons aan elkaar te geven en te wijden. En niet alleen hierdoor, maar nog veel meer doordat Hij ons allen in zichzelf één maakt, terwijl Hij zich met allen verenigt.